

RODA DE PREMSA : INICI DE CURS SINDICAL

Els treballadors/res catalans i els sindicats afrontem un dels períodes més complexos de la nostra història recent.

Només cal recordar que hi ha una generació de catalans , la de menys de 40, 35 anys, per la que aquesta situació es absolutament nova en termes de feina, de situació econòmica personal.

En aquests moments conflueixen una important desacceleració econòmica, propera a la recessió, amb un increment de les necessitats socials i un greu problema de finançament de les administracions territorials, CCAA i Administracions Locals, com a conseqüència del deficitari model de finançament.

Les dimensions i conseqüències de la crisi s'han ampliat de manera significativa en els darrers mesos.

Vivim la confluència de dos processos de crisi.

Un més de conjuntura, amb la confluència de crisi financera internacional, forta pujada del petroli, matèries primes i aliments i alhora caiguda del mercat immobiliari.

Un altre, específicament nostre, greus dèficits estructurals de l'economia catalana i espanyola.

L'impacte en termes d'ocupació comença a ser important i cal encarar el futur sense alarmismes, però amb realisme.

Tenim encara la taxa d'ocupació més elevada de la nostra història, però l'atur s'incrementa, especialment en col·lectius de difícil recolocació.

L'ajust s'està fent entre els treballadors/res amb menys protecció, començant pels autònoms dependents, els contractes temporals, les persones immigrants.

A CCOO els anàlisi de la crisi ens interessen no com si fóssim observadors o notaris del que passa.

Analitzar i fer projeccions ens interessa només si ens son útils per proposar i exigir mesures públiques que donin protecció a les persones i minimitzen el seu impacte social.

En els darrers anys els governs han comès errors importants :

1. Han alimentat amb les seves polítiques un model de creixement desequilibrat i sense bases sòlides. Les polítiques econòmiques i fiscals han estat pro cícliques.
2. Han malbaratat recursos públics, amb baixades d'impostos directes, que només han beneficiat a uns quants, han incentivat l'espiral econòmica i el més negatiu han situat a Catalunya i Espanya amb menys despesa pública que la resta de països amb el seu grau de desenvolupament.
3. Han negat la situació de crisi, quan aquesta ja era evident.

Es imprescindible que ara els responsables públics no cometin un nou error, el de minimitzar la durada de la crisi i els seus efectes socials .

Aquelles coses que no es van fer a començament dels anys 2000 ara la majoria no tenen sentit. Ara cal prendre mesures, especialment en el terreny de l'ocupació i socials que permetin encarar els impactes socials, especialment en el supòsit de que la crisi sigui profunda i llarga en el temps, com sembla que serà.

CCOO planteja que hem d'afrontar la crisi amb el convenciment que els seus efectes pel que fa als treballadors perduraran al menys en els propers dos anys, 2009 i 2010.

- Que res tornarà al lloc de partida, com el 13% de persones ocupades a la construcció.
- Que l'important dèficit exterior comporta que la recuperació trigarà més al nostre país que a altres, amb més marge de maniobra en aquest sentit.
- Que, en canvi disposem d'una avantatge comparativa, menys deute públic acumulat.

Les prioritats de CCOO per aquests propers mesos :

1. Que la crisi no generi més desigualtats, més segregació social. No podem sortir de la crisi amb una societat més segregada en termes socials.
2. Que els salaris no perdin capacitat adquisitiva, i els més baixos la guanyen.

3. Que les polítiques públiques de despesa social incrementen la seva participació en el conjunt de les polítiques públiques.
4. Que disposem d'un millor sistema de finançament per les administracions catalanes.

CCOO no li exigirem al govern català formules màgiques que no existeixen, però sí pedagogia política i que abandoni l'actitud **d'observador resignat amb la que estan actuant.**

I . POLITIQUES D'OCUPACIO I FORMACIO.

Pel que fa a l'ocupació, hem de ser conscients que la economia trigarà alguns mesos i potser anys en absorbir les persones que ara s'estan quedant sense feina.

Però a més, no sempre, el mercat de treball es capaç de quadrar les demandes de les persones que busquen feina, amb les que necessiten les empreses.

- En aquest sentit es urgent que el SOC sigui més eficaç en les seves polítiques d'intermediació. Avui es una maquinaria burocràtica que tot just incideix en la intermediació laboral del 10% de les ocupacions.
- L'escassa capacitat dels serveis públics d'ocupació de fer una bona intermediaris entre oferta i demanda és, juntament amb els baixos salaris que paguen les empreses per algunes feines, les responsables d'alguns del problemes que darrerament han generat falses polèmiques, com la de la contractació amb origen.
- La reforma de la formació professional pactada en l'acord estratègic es urgent, i el Govern català actua amb la filosofia "Qui dia passa, any empeny". Després de dos anys, des de que es va plantejar i de 18 mesos des de que el President Montilla es va comprometre, no hi ha una mesura concreta.
- Es urgent, que el Govern català aprovi un projecte de Llei per transformar la Renda mínima d'inserció en el salari garantit de ciutadania que preveu l'Estatut d'Autonomia.
  - En els darrers anys, els perceptors de la Renda Mínima s'han estancat i fins i tot han baixat, com a conseqüència

de la millora econòmica. A finals del 2007, estàvem en uns 12.600 prestacions

- En aquests moments, la cobertura de prestacions de la persones en atur es del 89%, però en menys d'un any haurà caigut de manera significativa el nivell de cobertura.
- En els propers mesos i de manera molt ràpida, el nivell de cobertura de les prestacions d'atur baixarà, perquè els beneficiaris hauran consumit les cotitzacions i les prestacions. I començarà a ser imprescindible un dispositiu de cobertura social
- Cal tenir els dispositius socials, per evitar que atur sense prestacions es converteixi en risc de marginació.
- Els col·lectius de persones monoparentals amb fills a càrrec fonamentalment dones, el de viudes soles amb baixes pensions i d'homes sols en risc d'exclusió social poden tornar a augmentar. Cal estar preparats.

II. NEGOCIACIO COLECTIVA.

Pel que fa a la negociació col·lectiva, continuarem defensant que els salaris no perden poder adquisitiu i que els més baixos el guanyen.

Ho fem per les raons següents:

Estem convençuts que els salaris no son els responsables de la inflació, si no les seves víctimes.

Que la política salarial que plantejem, amb un increment inicial i la revisió posterior no es inflacionaria.

Que mantenir i en alguns casos el poder adquisitiu dels salaris és a més de just socialment, intel·ligent en termes econòmics, perquè permetrà mantindre la capacitat de consum de les famílies.

En aquests moments, la negociació salarial del 2008 esta seguint aquestes pautes :

Incrementos mitjans del 3,7 %, amb un 80% de treballadors/res amb clàusula de revisió o garantia salarial.

Incrementos més superiors, del 5%, pels convenis sense clàusula.

Recordem la importància de la clàusula de revisió salarial.

Queden en relació a l'any 2008, alguns àmbits de negociació col·lectiva oberts i amb conflicte

- Serveis auxiliars de seguretat, molt precaritzat.
- Sector geriàtric
- TIC'S i empreses informàtiques, consultores, marketing.
- Oci i Lleure socioeducatiu, on el Departament no ha complert les previsions del Pacte Nacional per l'Educació.
- Funció Pública de la generalitat.
- Convenis del comerç, com el de charcuteria i cansaladeria.

I en relació al 2009, hi ha convenis molt importants a negociar, del sector industrial d'un costat i del àmbit públic d'un altre.

III. FINANÇAMENT AUTONOMIC.

Encarar aquesta situació requereix de recursos públics. I això a Catalunya suposa un nou model de finançament. I a tota Espanya acabar amb la política de reducció indiscriminada dels impostos del capital, acabar amb els xecs indiscriminats i amb mesures molt costoses i escassament útils.

L'Estatut d'Autonomia dibuixa clarament els termes de l'acord :

1. més capacitat fiscal, en termes legislatius i de participació en la cistella dels impostos.
2. Creació del Consorci Tributari de Catalunya per garantir finestreta fiscal única i una major eficiència contra el frau fiscal.
3. Un nou sistema de repartiment que equilibri l'actual desequilibri entre CCAA, que es injust i ineficient.

Demanem als partits polítics el màxim d'unitat i consens.

Però la societat civil per demanar consens als polítics, necessita practicar amb l'exemple.

Al voltant d'aquest 11 de setembre assistim a una proliferació d'inciatives de diferents entitats i foros que lluny de generar consens, el que fan es extrapolar diferències.

Necessitem generar una plataforma civil unitària no per decidir sobre el futur, si no per incidir en els propers mesos.

Al més tardar el mes de setembre hauria d'estar constituïda aquesta plataforma d'entitats socials i cíviqes que tingues com a funció :

1. Donar recolzament a les negociacions.
2. pressionar als partits pel manteniment d'una posició unitària.

Barcelona, a 9 de setembre del 2008.